

„Danstereu“

et halvugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for et danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstereu“ udkommer hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Bestaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Indsendelser adresseres: „Danstereu“, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstereu“

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktlig Oplyselse modtages af Udgiiverne og at Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Leserne henvender sig til Fjelt, der averterer i Bladet, enten for at søge hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Kvotiserementet i dette Blad. Det vil være gensidig Nytte.

Kredsmisjonen.

Vi lide det ikke blive en god Forbedring af Bidrag til Jndre Missionskassen, om alle Pengene sendtes til Kredsen i Kredsen og en Tredeedel af alt fra hver Kreds blev sendt til Samfundets Kasse. Det vilde for Tidens klare Lønninger, der falde paa denne Kasse, og give Styrelsen noget til nye Missioner eller Støtte af de allerede begyndte, hvor Kredse er for smaa til selv at bære det. Bliver Midlerne rigeligere vil de tilflyde Kassen i Forskud dertil, og det synes for mig den letteste Vej at faa Forskudet bestemt. Det vil ogsaa falde lettere at undgaa Forsiklinger i Forsendelsen. L. H. A. J. A. T.

Bladene og Biblioteket.

Ved at læse G. G.'s Artikel falder Bemærkning om Romaner i Bogform mig særlig i Øjnene. Jeg har nemlig ruget over, om vi kan være tjent med at faa Indholdet af vort nuværende Kirkebl. i en saadan Form, at det umuligt kan opbevares. Da saa Tanken, om at i flere Romaner Kirkebl's Klader og Kirkebl. Romanernes, som frem i nævnte Artikel som Spørgsmaalet frem hos mig: kan vi være tjent med en saadan Blytshandel, ja, kan vi være den befærdet. Svad der angaar vort kirkelige Arbejde, bringer Gud fra Frelseren og om Frelsen i Prædikener og Afhandlinger, Meddelelser fra Arbejdsmaaten og Kvitteringer for Midler til Guds Riges Arbejde faster vi hen som Dagnlitteratur, finder det ubæredigt til at være andet end en Dagnflue af lige Værdi med Døgnet's Romagidigheder, og saa havde vi Romanerne ved at opbevare dem i et pænt Glasflask i vor pæne Stue. Men det vilde være rigtigt. Naar jeg læser noget for mine Børn spørger min lille Pige altid: „Er det sandt?“ Helst vilde jeg have mit Bibliotek saaledes at om der senere skulde blive spurgt: „Er det sandt, hvad der findes i de Bøger, at jeg da kan spare Ja, og ogsaa derved vise, at jeg elsker Sandheden. Derfor vil jeg hellere have Kirkebl. i Bogform og Romanerne i Avisen. Det vilde aldrig have vundet Tankerum hos os, at udgive „Kirkebladet“ i Avisform, havde det ikke været for den kære „Danstereu“ Styld. Man mener jo nu, at den vil blive fed, derfor den maa træde i de nye maagre Kørs Spor; men huff, de bleve ikke fede. Stal det hele bedre kunne betale sig, maa vi vel saa betale mere for, hvad vi nu faar, eller saa mindre for hvad vi nu betaler. Vi kan ikke faa Indholdet, vi nu har, i eet Blad for hverken det halve eller to Trededele af hvad de tre koste og saa faa en bedre Forretningsgang i det. Ekspeditionen kan ikke koste hverken det halve eller en Tredeedel. Og vil saa Aviskirkebladet blive tilfredsstillende? Hvis ikke, hvad saa? En lidt større Udvidelse af „Danstereu“ og „Kirkebladet“, og de kan betale sin Eksistens, og jeg forhaar dog, at Abonnentantallet forgeses Aar for Aar. Og huff, jeg ikke fejl, var Ungdomsmilieuet engang villig til at overtage

Udgivelsen af „De unges Blad“, og om de var villige dertil endnu, vil det da ikke mere blive en Bude for vort Oplagshus. Jeg tror vi naar flere med vore tre Blade, end vi i lang Tid vil naa med eet. L. H. A. J. A. T. Brooklyn, N. Y. d. 23. Maj 1904.

Om vore Blade.

Det har været helt interessant at læse de mange alvorlige og skønne Tanker i Henhold til vore Blades Fremtid. Eller lad mig hellere sige „Danstereu's“ Fremtid; thi det synes ikke at se ud til, at „Kirkebl.“ og „De unges Blad“, har nogen Fremtid for sig. At denne Sag har haft mange til Eksternatke fer man bl. a. betaf, at der end ikke har været to med samme Tanker, om Sagens heldige Udfald. Man har en Forsaaelse af at der maa gøres noget, noget der kan sætte mere Fart i vor Bladproduktion. Og saa har man tænkt sig at tre forskellige Blade — som „Danstereu's“ Redaktør saa kæftent udtrykker sig — kunde uden Tvivl udgøre eet godt Blad, „pent i Udbyr og godt i Indhold.“ Man har ikke bevist at man af tre „tarvelige“ Blade kan lave eet godt Blad, ligesaa lidt som man har bevist at vore tre Redaktører vil faa et større Maal af Dydighed ved at arbejde paa samme Blad. Havde man i Ojeblikket tænkt paa Fortællingen om de 7 maagre Kær derude ved Ailen, som slugte de 7 fede — uden nogen Forbedring i Udbyr og Indhold — saa havde man adbaaret „Danstereu“ mod en saa graadig Tanke som den at sluge „Kirkebladet“ og „D. U. B.“ At „Danstereu“ har tænkt sig Muligheden af en Forbedring ved at fortære de andre to Blade, har dens Redaktør jo godtgjort i Stykket, Over Evne.

For nu at faa denne Sag frem har jeg valgt et Emne som alle Steber og til alle Tider vil finde Drenlyb nemlig: vi maa spare. Saa har man paaftaaet at disse vore tre Blade udgaar med Underflod, stort Tab o. s. v. Ja næsten som om Forslagshuset derved gik sin Undergang i Møde, til Trods for at Huset hvert Aar for flere Aar har haft et ganske godt Overflod. Denne Paaftand har været fremfat atter og atter; men i mange Tilfælde af Søer- eller Selvinteresse. Nu fremføres den her igen; men mækt Eder Venner. Denne Paaftand har aldrig været bevist — kan ikke bevistes. Det vil være saare vanstellig med Bestemthed at sige hvad hvert Blad koster at udgive. Det kan heller ikke siges hvad hvert Blad udretter for D. U. B. Housje ved direkte eller indirekte Befærdigstelser.

Det sidste vi har angaaende vore Blade er fra sidste Aarsmøde Beretning, hvor det hedder: „Udgivelsen af „Danstereu“ fortsattes som sædvanlig i Gange om Ugen, da det i Folge indbente Oplysninger viser sig at den i det forløbne Aar har givet et godt Overflod.“ — Trods disse Rendsgerninger, overer man alligevel vedblivende at tale om det store Tab paa vore Blade, noget der ikke sætter stor Fart i deres Udvidelse. — Synes der at være nogen Rimelighed for at f. Eks. „Kirkebladet“ udgaar med et større Underflod da dens Redaktion koster os intet og det samme kunde siges om „D. U. B.“ Men nu lidt nærmere ind paa Sagen: Redlagelse af 2 af vore Blade; thi det er hvad der her er Tale om. — Saa nu at der i Dag er 1000 Hjem hvor haade „D.“ og „K.“ findes. Jeg tager ikke meget Fejl naar jeg mener at de som holder begge Blade ere de bedste Abonnenter, dem, der betaler. „Kirkebladet“ gaar ind. Nu behøves der ingen Regnemester for at se, at her har vi den første Fortjeneste i et Tab af \$1000; thi det Papir og Sværite man derved sparer er allerede opløst af den ekstra Hjælp ved „Danstereu“ i Form af Redaktionssekretær eller lignende. — For det kan da ikke være Meningen at man vil sige til „Kirkebladet's“ Redaktør: du duer ikke til selv at redigere et Blad; men du maa nok faa Lov at hjælpe lidt til ved Udgivelsen af „Danstereu“ — uden Betaling naturligvis — medens „Danstereu's“ Redaktør faar sin faste Løn.

Dernæst er der noget der synes at veje mere end alle disse kære Beregninger. „Kirkebladet“ er opoffret og sammenkøst med det gamle saakaldte Blair Samfund og jeg undres virkelig over at vore ældre Præster, kan tænke paa end sige Kræve om at

det bør fortæres af et verdsligt Blad. Det er under Forhandlingen bleven foreslaaet at „Danstereu“ skulde kaldes og være D. f. Kirkes Organ. Jeg vil endrømme at vor Kirke i mange Henseender er altfor verdslig; men saa verdslig er den endnu ikke bleven at den kan nøjes med et Nyebladsblad som Organ. Havde bare i Herre, eller Damer, hvad J nu er der har foreslaaet dette, høft et Navn, saa kunde man have mødt Eder lidt mere privat og maaste derved kommen til en bedre Forsaaelse. Endnu tillad være at „Danstereu's“ Redaktør har nogen Ret naar han kalder vore Blade tarvelige — Jeg tror dog ikke vi burde tale eller strive saaledes — saafaa indeholde „Kirkebl.“ dog mange Prædikener og Afhandlinger som ikke burde underkastes Dagnlitteraturens Stæbne, bruges til Indpavningspapir og alt andet. Der kunde dog gerne være noget man senere kunde ønske at læse. Forøvrigt slutter jeg mig til hvad Pastor J. P. Hede har skrevet desangaaende.

Og saa til sidst D. U. Blad. Mærkelig nok at et saadant lille Væsen kan udrette saa store Ting; saadant et „Misfoster“, som det kærtlydende er bleven kaldt, at det kan sætte hele vor Forslagskreds i Fare for Undergang. — Venner, synes J dog ikke selv at det maa henregnes til Smaalighed, at tale og strive saa meget om et Underflod der maaste beløber sig til henimod \$50.00? værre er det næppe, trods alt det der har været arbejdet imod det. Det er jo diffint almindelig befærdet at dette Blad fremkom som et privat Foretagende og altsaa ikke beregnet paa at sætte Samfundet i Befærdning. Det turde ogsaa være befærdet at der fort efter dets Tilblivelse blev skrevet om at det absolut maatte være et Samfundsforetagende, og som saadan blev det ved Foreningsmødet overdraget D. f. Kirke. Var det da Meningen at Kirken vilde eje det for at faa Lejlighed til at dræbe det? Jeg synes ikke om at tro det. Flere Gange har Ungdomsuddraget udalt sig med at det saa gerne vilde bestøje Bladets Udgivelse om det tilfaldes. Jeg gav vide hvoimange af vore unge der vil holde „Danstereu“ med de 7 Spalter og lidt længere.

Kære Samfundsvener, ikke et eneste Skridt tilbage; men altid fremad ogsaa med Hensyn til vore Blade. Vi behøver dem alle sammen. Lad os alle som en arbejdsbaade for deres Indhold, Udbyr og Udvidelse og Herren vil lade det lykkes til vor kære Kirkes Gavn. Niels Damstov.

Silken til Jornaaret.

D. Andersen.

Et Emil saa mægtigt, at Alverden tør, Er not til Vaarblus i mit Brevst at tænke For Livets Utkraft, der, om alting dør, Gør levende til Verdenskæftens Ende. Lad andre kære træde i Stof og Aar — det er dog Anden, der er Livets Vaar.

Mens Danmarks Jord, o Maj, du blomsterstrær Og fletter af vort Stokk's Brudekranse; Mens Havel klinger som et Brudeflæs, Og mens Orkestret spiller op til Dansen — hvem er det, der som sagten Brudstaf saa? Let er vort Folk, der skal ha' Kransfer, pvc.

Men hører hun fra Fortids suntne Hal De gamle Røfter fra sin Stortid runge: De Krav, der er vort høje Fremtidstalb, Da stiger hende varm i Sind, paa Lunge. Da løfter hun mod Vaarens Krans sin Haand Og glittrer som en Vaardag selv af Vand.

Og Messiflores da gaar sin Vej, Den kolde kloge med de visne Tanker Om Livets Gaader, der haandteres Men løfter sig i Lys, naar Hjertet banker

— en Ridder Rød, der med sit Hjernefnind har gjort vort Folk forsagt og blegt om Kind. Saa peger Vaarens lyse Billedpragt, Naar Jfen smelter, og naar Luften synger, Paa Livets Ornedrift, paa Mandens Magt, Der vore brudte Haab i Glans forynger. Thi Vaar sit ej alene Stork og Star, Det faar vort Folk, om det har Dagen kær.

Ungdommen omkring David.

En stor Personlighed — Reformator, Digter el. lign. — samler efterhaanden omkring sig en større eller mindre Flok med unge, der henrykkes af hans Synne, tror paa hans Tanker og sættes i Arbejde paa den Maade og i den Retning, som Høvdingen vil.

Som Herren er, saa følger han Svende. Man kan være sikker paa, at David har haft sin Ungdom omkring sig, thi saaledes siger han i den 144. Salme: „Vilde vore Sønnen gro en søn Væfste i deres unge Dage, og vore Døtre arte sig som Hjørnesøster, hugne i Tempelstil, saa skulde dermed alt inden vore Landegrænser komme i den fuldkomne Orden med det samme: Fortaadskafterne vilde flydes, Markerne være de rigeste Fjeld, Indbruddene høre op, Klagemaalene forstumme, Udvandringerne standse, og det hele Folk blive mættet med Glæde.“

Den Ungdom, David har talt sin, har fremfor alt været gennemstrømet af Mod.

Alle havde de jo hørt om, hvorledes han selv, stinnende af Ungdom, førte Gang var traadt frem paa Historiens Stueplads. Fra Faarekloften var han kommen med frisk Proviant til sine Brødre derude i Terebindebaalen, hvor al Israels Hær laa og var „saare bonge“ eller rent ud sagt, saafart den store Filister viste sig. Ikke alene havde han været at spørge, hvad den Mand kunde vinde, der sælte Goliath og saaledes reddede sit Folks Hæder og Frihed, men han havde vist sig i Besiddelse af det Mod, der var i Stand til at udføre den magtige Daad.

Et saadant Mod havde syntes de stræklagne saa utroligt, at Broderen Eliab sandt sig foranlediget til at tugte ham paa det strengeste for taabeligt Hovmod og Vanart. Og Kong Saul havde, da han saa den lille rødmusfede Ungerlevend, trukket paa sine værdige Stulbre og mindet ham om det alt for store Misforhold mellem ham og den frøgtede Jætte.

Ungdommen havde her for sig ikke alene hin Historiens og Poetsens Genius, der har Gøne til at løfte de forudgangne Helletider frem for dens undrende Øjne. Den havde i David selv, der stæber Folket en ny Stortid i dyre Magt og indre Lykke.

Alle hans Salmer priser Mandsmødet, der, om saa skal være, staar en Hær paa mere end ti Lufinde. Han taler om at tage Hedningerne i Arv og Jordens Grænser i Eje, om at knuse med Jernspis som Pottemaager alle dem, der ved deres Lagn og Uret forvandler Guds Jord til en stinkende Hule. Han taler meget om unge Løber, om Kræfter, der behersker Luften, om Solen, der som en Brudegom strider over Himlen, glad over sin Heltedane, om den vældige Kraft, der hersker over, udgrunder og frejder sig over al Guds Gerning.

David ved bedre end nogen anden, at det er Ungdommens Drift at stille imod de høje Maal, og at det er Menneskets dybe Lyst at vinde de store Sejre.

Stærkere Mod har ingen jorbiff Høvding nogen Sinde levet ind i sin Ungdomsklof.

Men kunnere, sandere og mere agtede Mod vil man ogsaa forgeses lede om hos nogen anden bødlig.

Thi David var tillige den ydmygste af Jordens Børn. Han kender andre Vilde paa Menneskelivet end Livets Kraft, end Ørnens Flugt og Solens Sejrsdrag over Himlen. Han nævner den jomfrusne Hjør, der i Verdens Sand striger efter Vandstrømme, Lammeh, der fører sig tung under sin Hørdes Stab, den værgeløse Fugl, der finder Stjul i Guds Helligdomme, Ormen, der vrider og baander sig i Støvet.

Han var ikke nogen Jætte, for hvem intet staaet paa Spil, ingen Ridder Rød, der bryster sig, hvor der ingen Fare er. For David aabner der sig et bundløst Svælg imellem, hvad det kan vindes, og hvad der kan tabes ved at leve Livet; kun en paa denne Jord har skævet mere for Hæren end han. Han taler atter og atter om, at der er noget, der forfærder ham, vil fluge ham. Han gruer for dem, der spyr Jld, hvis Tænder er som Spyd og Pile, og hvis Tunge som det hvasseste Sværd. „De stiller Gavn for mine Trin og faster mig ned i Smertens Grav; alle deres Tanker er imod mig til det onde; de stoffes, de stjuler sig for at ødelægge mit Liv.“ Han tilstaar, at enhver Tilflugt er haabløs, hans Kraft er drudt, hans Sjæl forvandet til tørt Ørtenland.

Hvorledes kan et virkeligt Mod klage saaledes? Forbi han vil det første og lodder Menneskelivet til Bunds.

En Goliath kan han sælde, alle Landets Hænder kan han befjere. Men han har truffet to Hænder, over for hvilke han giver tabt. „De er mig for stærke, de knuser mig; jeg kender ikke Tal paa mine Taarer.“ Den samme Mand, der føler sig kaldet til at tælle Stjernerne, udgrunde alle Guds Gerninger og herke over al Jordens Hær, udbrøder: Hvad er et Menneskebarn, at Gud kommer ham i Hu? Kun et svagt Vandepust, en Stigge, der farer borbli. „Lad mig erkende, hvor snart jeg skal ophøre at leve; som en Haandebred er mine Livsbaade. Stulde en Mand lønnes efter sine Gerninger, maatte al vor Stønbæd fortæres som møldt Klæde. Forsængelighed er ethvert Menneske.“

De to Hænder: Døden og Synden, løbner ham intet Stjul, ingen Rø og Gode. „Mine Misgøerninger griber mig, saa det bliver barmært for mine Øjne; de er flere end Haarene paa mit Hoved, og mit Hjerte har forladt mig.“

David vilde vinde en hel Sejre. Og det er ham om at gøre at lære sine unge Venner den store Sandhed: om du er Konge eller hvad som helst, og hvor meget du besidder af denne Verdens Magt og Gode, det har alt sammen kun saa lidt at sige; alt beror paa: hvorledes du selv er, om du har et rent, et sandt, dybt og trofast Hjerte, thi kun den oprigtige har en Fremtid.

„Kom tilbage, min Sjæl, til din Rø; jeg var de ringeste af alle, men saa kaldte jeg paa Gud, og han friede min Sjæl fra Døden, mit Øje fra Graad, min Fod fra Fald; han bevarede alle mine Ben i Døden, og de, der forlader sig paa ham, skal til evig Tid ikke bære deres Styld. Unge Løver kan lide Mangel, men de, der søger Herren, skal aldrig mangle noget godt. Salig er den Mand, der forlader sig paa ham. Han giver mig et rent Hjerte, fornyer en stadig Vand i mit indberste og fører mig paa Retfærdighedens Vej for sit Navns Skyld. Han giver mig min Ungdoms Ornedrift tilbage og mætter min Alverdom med Glæde.“

Saaledes ser det Mod ud, der hos David ikke alene betvang alle Landets Hænder, men gjorde dem til hans Venner, ja, lærte dem at frugte Israels Guds.

Verden har rigelig lidt af den Art Mod: vældigt som en Naturkraft, kærligt som en Kvinde og ydmygt som det mindste Barn.

Men David vilde ikke alene lære sin Ungdom at bevare sit Livsmød. Han vilde tillige sætte den i Arbejde. „Herren er min Klippe, han lærer mine Hænder til Kamp, mine Fingre til Krig, han tvinger mit Folk under mig.“

Oprigtigheden, det rebelige Hjerte, er det første. Men det er ikke det eneste. Den Mand, der som Folkets opprettede Stjal og Konge satte det i en saadan Fart og Udvikling, at det formere sig til fem Millioner, og at det lille Land kunde føde denne store Befolkning, har ikke foragtet den rent menneskelige Dydiggørelse. Jordens Dyrkning, Bygningskunst, Handel og Søfart naaded en Fuldkomnenshed i Jødeland paa hans Tid som hverken før eller senere. Alle Hænder blev oplærte til Kamp, alle Fingre til Krig, det hele Folk arbejdede og gale.

„Himlen havde højet sig ned i det lave.“ Øvelerne var blivne til Virkelighed. Ved den aandelige Genfødselse var fulgt en Forslagsmød og Dydiggørelse i Haandens Verden, der

gjorde det muligt, at „hver Mand sad trygg og glad under sit Figent.“ David var adskilligt dybere end vore Gentil Jbhener og J. P. Jatsøfener. Og han bliver ikke saaledes ved deres haabløse Klage. „Gud har gjort mig glad med al sin Gerning, han giver ikke alene mig alt, hvad mit Hjerte begærer, men han fornyer hele Jordens Stikkelse og gør Stortavt blandt Folkene.“

I den 61. Salme beder David: „Lag Dage til Kongens Liv, hans Aar naa fra Slagt til Slagt!“

Den Vn er gaaet i Opløvelse i stor Stil. Thi ikke alene, mens han levede, samlede Ungdommen sig om ham. I de fjuvnde Tider og rundt omkring i Landene har den bedste Ungdom samlet sig om ham. Hvor har Morten Luther ikke samlet Biskdom og Mod hos den store Kongekjald. Der fortalles om Gladstone, at han i sin Ungdom kendte hver Linie i Davids Salmer. Og vi kan berisigt sige, at enhver Tone, der har lydt i den kristne Menighed lige op til vore Dage, har faaet sin bedste Klang hos Israels gamle Sanger.

Gid, at ogsaa vor Tids Ungdom maatte forstaa ham, saa den kunde gøre en søn Væfste, form sin Ungdom som Ornen og give Jorden en bedre Stikkelse.

Ole Andersen i „D. Blt.“

Tjenergerningen i Kirken.

Naar Jesus gentagne Gange under sit Jordliv talte om Tjenergerningens Betjødning i hans Menighed (man mindes blot Ord som disse: „Hvo, som vil være den største iblandt eder, han være alles Tjener“, „Hvor jeg er, der skal min Tjener være“ etc.), da har han jo dermed betegnet Kristenlivet i sig selv, som et tjenende Liv, saa at hver enkelt Kristen, hvo, han end er, maa se paa sin Livsopgave som den: at tjene. Men medens saaledes alle Kristne, hver i sin Stilling, Husmoderen i sit Køkken, Husfaderen i sin Forretning etc., skal søge at tjene Herren i alt dette, saa er der dog Virksomheder inden for Menigheden, der i særlig Forstand kan kaldes Tjenergerning, og som skal søes overfor Almenheden uadtil. Hertil hører f. Eks. Ordets Tjeneste for Præsterne. Men saa vist som det var Tilfældet hos Herren selv, at „Haand og Mund fulgtes ad“, at han var Profeten, magtig itte blot „i Ord“, men ogsaa „i Gerning“, saa bliver der ogsaa et Kærlighedens Arbejde, der maa tages op inden for den kristne Kirke overfor de fattige, de forkomne, de syge, de lidende og andre saadanne, som Frelseren bestandsvis havde et saa aabent Hjerte for. Tidt banes jo netop ved den timelige Hjælp Væjen til Menneskehjertet for Guds Ord, og selv hvor dette itte sker, aflægges der dog ved Kærlighedens Gerning et Vidnesbyrd om, hvad Gud vil den salbne Verden, nemlig hjælpe den paa Fode. Denne praktiske Kærlighedsgerning saa den første Menighed snart, at Apostlene (Ordets Tjenere) umulig kunde overtomme, og man valgte derfor syv Fattigforstandere eller Diakonere. Dette er det første Spor til, hvad der senere under forskellige Stikkelse er kommen frem i Kirken af Løge Mand's og Kvinders hjælpende Gerning overfor dem, der „bor paa Livværelsens Stiggeside“, men som Kirken efter sin Herres og Mesters Eksempel itte kan undlade at tage sig af. I den senere Tid har denne Gerning indbefattet den evangeliske Kirke fundet sit Udbyr i Diakonere og Diakoniser, begge Virksomheder, som har været og fremdeles vil være til den største Bøffgørelse indenfor Menighedsklivet.

Hvad nu først Diakon — Embedet angaar, da blev dette, efter at det i den gamle Kirke nærmest havde været et Fattigforstander — Embede, i Tidens Løb saaledes forandret, at det tilfaldt i den romersk-katholske Kirke er blevet flet og ret en lavere Grad af Præstembedet, men uden nogenføhelst særlig Forpligtelse til at tage sig af syge og fattige. Reformationen fortaafte denne lavere Grad af Præstgerning som ustriftnæssig og fastholdt kun eet Ordets Embede. En Institution til særlig at tage sig af fattige, syge og lignende følle Reformatorene vel Træng til, men Lidet var itte moden til dens Oprettelse. Det var først i det 19. Aarhundrede, da saa mange sociale Udgaver begyndte at melde sig for Kirken, at

gjorde det muligt, at „hver Mand sad trygg og glad under sit Figent.“

David var adskilligt dybere end vore Gentil Jbhener og J. P. Jatsøfener.

Den Vn er gaaet i Opløvelse i stor Stil.

Oprigtigheden, det rebelige Hjerte, er det første.

Himlen havde højet sig ned i det lave.

gjorde det muligt, at „hver Mand sad trygg og glad under sit Figent.“